

provisoriske Love virkelig endnu ere gældende eller ikke ere gældende. Jeg har en Gang haft Lejlighed til her i Tinget at fremstille, at den Højesteretsdom af 1886, som man almindeligvis paaberaaber sig, som Sagen nu staar, er fuldstændig uden Betydning, vi have ikke noget Højesteretspræjudicat for, at disse Love, selv om de gjaldt i 1886, ogsaa gælde endnu i 1891. Men det lader jeg ligge, jeg beder blot ærede Medlemmer om at huske Situationen og om at se, om man, naar man stiller den Forordning til Folketinget, at det skal bevilge de Penge, der her er Tale om, ikke gør sig skyldig i noget, der maa siges mildest talt at være meget ubilligt. Man siger: Det er bestaaende Love; som Følge deraf skulle I bevilge Penge i Genhold til dem. Men disse bestaaende Love har man i 6 Aar ikke tilladt Folketinget at votere over paa den Maade, som Ministeriet og maaste dette Tings Flertal anser for den eneste lovlige. Man giver provisoriske Love ud og holder dem systematisk borte fra det andet Ting, ligeegyldigt, om det er Landsting eller Folketing; hvad der arriverer Folketinget den ene Gang, kan arriverer Landstinget den anden Gang; medens man forhindrer Folketinget fra at komme til at votere og benytte sin grundlovmæssige Ret til at udtale sig om disse Love, stiller man det Forlangende til dem: I skulle bevilge Pengene og maa ikke faa Lov til at votere om disse Assessorer i Kriminal- og Politiretten eller om Gendarmer paa den Maade, som vi alene tillægge nogen Betydning. Vi sørge for, at i 6, 7 à 20 Aar faa I ikke Lov til at votere om disse Love paa den Maade, at det har nogen Betydning; men Pengene til Gendarmerne og Assessorerne skulle I bevilge. Den ærede Ordfører ytrede ved første Behandling nogle Ord, som det glædede mig at høre. Han sagde: Naar det ene eller det andet Ting ved Behandlingen af Finansloven gør sig skyldigt i Overgreb, fører det til, at Bevillingsmyndigheden glider ud af Hænderne paa Rigsdagen og mere og mere gaar over i Regeringens Hænder; med andre Ord, at Rigsdagen suspenderes og vi faa et Ministerenevælde, som ingen af os formodentlig vil synes om. Det har den ærede Ordfører Ret i; naar man gør sig skyldig i Overgreb ved Finansloven fra den ene eller den anden Side, kan det føre dertil. Den ærede Ordfører glemte imidlertid ved første Behandling og nu ved 2den Behandling at paavise et eneste Punkt, hvor Folketinget ved den Finanslov, der kommer her, har gjort sig skyldig i noget Overgreb. Jeg tror dog nu ikke, at den ærede Ordfører vil sige, at det

skulde være et Overgreb, at de sige: Saa længe vi ikke faa de provisoriske Love til Behandling, kunne vi ikke bevilge Pengene til dem. Ærede Medlemmer maa huske, hvorledes Situationen er. Naar Finansloven forelægges Folketinget i Oktober Maaned, er det et billigt Forlangende og en billig Forventning fra Folketingets Side, at disse provisoriske Love blive forelagte saaledes, at Folketinget kan faa Lov til at votere over dem. Dag f. Eks. Assessorerne, der her er Tale om. Finansministeren forelagde i Oktober Maaned en Finanslov med Paastand om Penge til disse Assessorer. Folketinget sagde naturligvis dertil: Ja, Spørgsmaalet om disse ekstraordinære Assessorer eller om Gendarmerne ville vi naturligvis faa til Behandling, naar Ministrene opfyldte deres Pligt og forelægger disse provisoriske Love for Rigsdagen. Saa faa vi at se, hvorledes det gaar med Assessorerne og Gendarmerne. Det er jo muligt, at der hænder dem noget mennesseligt og naar de slet ikke eksistere længere, vil det jo være meningsløst at bevilge Pengene til dem. Det er et fuldstændigt logisk og konstitutionelt rigtigt Ræsonnement; der er ikke det mindste at sige dertil. Saa sidde de og vente paa disse Love. Regeringen forelægger dem 6 til 7 Gange i Landstinget, men kommer aldrig med dem i Folketinget. Regeringen trækker det længere og længere ud med at forelægge disse Love; i Aar have vi faaet dem i 4de Maaned af Rigsdagens Samling, skønt Rigsdagen kan jendes hjem efter 2 Maaned. Landstinget har i 6 Aar ikke ekspederet disse Love til Folketinget. At Folketinget saa ikke finder sig særlig foranlediget, naar de saaledes ikke faa Lov til at votere over Assessorerne og Gendarmerne, til at bevilge Pengene til dem, kan dog virkelig ingen fortaenke dem i; men det, der forlanges herfra, det, der ligger i det Forslag, den ærede Ordfører har været med til at stille, er altsaa det, at et Ting skal bevilge Pengene til provisoriske Foranstaltninger, samtidig med at disse provisoriske Love blive holdte tilbage, saaledes at de ikke faa Lov til at votere over dem. Det kalder jeg et Overgreb, og naar den ærede Ordfører nu mener, at Følgen af et Overgreb er den, at Bevillingsmagten gaar ud af Rigsdagens Hænder og over i Regeringens, skulde den ærede Ordfører være meget varjom med at deltage i saadanne Overgreb, forudsat, at han betragter det som et Onde, at Bevillingsmagten gaar fra Rigsdagens over i Regeringens Hænder. Men naar han er saa beredt til at foreslaa den Slags Ting — og jeg vil senere faa Lejlighed til at vise andre Overgreb, det ærede Medlem er med til —